

Николина БАРБУТЕВА

ЧОВЕЧНОСТТА – КРЪСТОПЪТ И СЪДБА

Човечността е кръстопът и съдба. Всеки кръстопът е изпълнен с въпроси, съмнения, нерешителност, защото никога не можеш да бъдеш сигурен дали посоката, по която си поел е правилната, докато не поемеш по нея. Съдбата е нещо, което сами градим. Няма как да е лека, защото съдбата често е синоним на присъда, а няма леки присъди. Къде идва човечността сред всичко това? Някъде по средата. Тя е найде сред кръстопътя и предначертаната съдба. Но където и да е мястото ѝ, ако я нямаше, би настъпило истинско световно отчаяние. Липсата на човещина би създала егоистични души, самовеличаещи се до небесата, които после ще се сгромолясат до дълбините на ада.

Сигурно има много моменти в житейския ни път, когато сме се чудили дали към някого да проявим човещина. Може би, защото ни е пречила гордостта или пък непростителността. Не е толкова лесно да забравиш и простиш някои неща. Искат ти се понякога и ти да си лошият герой, да нараниш, да си го върнеш, защото не може все на теб да ти се случват гадостите. И сигурно си прав. Имаш цялото право на света да се гневиш. Ти си човек, не Бог. Не сме всеопрощаващи като Него. Можем да се опитаме да бъдем като Бог, но не винаги ще успеем. Човешката природа ни дърпа към своето си. И ето как човечността може да се окаже на кръстопът.

Но понякога нещо или някой така трогва сърцето ни, че не можем да изберем друг път, освен човечността. Нещо ни хваща за гърлото и ни казва „помогни, прости, от теб зависи да направиш промяната“. Това нещо го има дълбоко закотвено в нас. То е като съдба. Дори и най-безпардонните хора мога да бъдат докоснати. Дори най-студените сърца могат да бъдат стоплени, когато някой е в беда, сам е и има нужда от помощ. Човечността спечелва приятели. Не е лесен избор, защото не към всеки можем да я приложим, но е единствената опция, която имаме, за да се доближим до божественото. Ако не помогнем, как да очакваме някой нас да спасява някога?

Смятам, че нашата човешка природа е изтъкана както от Бога, така и от Дявола. Гневът, злото, безчестието ... всичко това произлиза от сатанинското в душата ни. То има своята почва. Но всичко в живота е Ин и Ян. Някъде сред блатото на злото път може да си пробие човечността. Самият корен на думата подсказва, че тя е присъща само на човека. Сред всичките ни слабости можем да ѝ намерим местенце. Ако не ѝ сторим път, нещо отвътре ще ни разяжда, ще ни обвинява, ще ни отнема покоя. Ужасно е да си можел да сториш добро, а да не си го сторил. Вината е твоя. Присъдата пак твоя. Вярвам, че в такава ситуация всеки сам себе си ще съди безмилостно.

Човечността е повеля, която имаме от Бога. Тя е спусната под формата на заповедта да обичаме ближния, както себе си. Човекът, който обича теб най-много, си самият ти. Всичко правим, за да се съхраним, защото това е инстинкт. Всичко можем в даден момент да си простим, защото се обичаме. Представете си да се отнасяме с всички така, както се отнасяме със себе си или както бихме искали другите да се отнасят с нас. Тогава аз смятам, че човечността няма да е кръстопът, а съдба за всички ни. Просто се постави на мястото на другия. Една проста емпатия, която може всичко да обърне.

Да, често човечността няма да е разбрана, няма да е оценена, няма да е призната, както очакваме или заслужаваме. Толкова лесно хората обръщат гръб на стореното добро. Сметката на човечността почти винаги се плаща от този, който я дава. Просто приемаме това като част от живота. Той не винаги се развива според очакванията ни. Но истинска победа е да съхраниш доброто в себе си. Злото може да бъде победено

само с добро. И не просто злото в света, а и злото в самите нас. Човешината много често е потъпквана и хората, които я демонстрират са най-оцетени, но въпреки това не спират да правят добро, защото друго не могат и да вършат. Те са приели своята съдба и дори някога да са били на кръстопът по този въпрос, са направили правилния избор.